

nočevanje in pretepanje, da je pričakovati od te neprestano rastoče razdivjanosti najhujših posledic.

Tehtne besede duhovščine iz prižnic in posvetne kazni kompetentnih oblasti ostajajo čemdalje bolj brez uspeha in pričinja se na opasen način širiti slaba nprav tudi že sem ter tje med nježno šolsko mladežjo. Mladi šolar prične postajati surov, neotesan, nepriljuden in iz šole izpuščen mladeneč ostane lastnik vseh teh nečednosti in pa pri nas pretepalec. Kar se pa dobrih naukov vcepi v sprejemljivo mladostno srce, toliko tega dobrega semena požene žlahten sad v veselje staršev in korist ožji in širji domovini.

Otrok se mora požlahnuti, da postane mladenič plemenit, mož značajan, državljan zvest in priljubljen.

Marsikdo bode dejal, da naj bi duhovništvo uplivalo z lece na mladino! — Dobro, to stori ona rada in vestno, ali temu je treba opomniti, da je duhovništvu nemogoče, tistega svariti, kogar v cerkev ni, da bi poslušal in vsprejemal dobre nauke. Divjak ne gre tje, kjer bi ga kdo karal, nego se klati raji okolu cerkvenega ozidja, zbija slabe šale in kolne ter se pridušuje na vse pretege. In če se katerokrat zrine črez cerkveni prag, tedaj pa stoji v božjem hramu, kakor da bi ga na vislice vlekel, prodaja zijala in skuša prej ko slej, dobiti pot pod noge, da se zvije izpod cerkvenega obočja.

Češepotem najde usmiljenega(?) Samaritana, ki med božjo službo toči pogubonosno žganje, tedaj se kar brez pomisleka zaleti v to špiritno kolibo, da se kakor živinče opije in omami.

Pri takem človeku je tedaj nauk kakor bob v steno. Treba je bilo poprej ga svariti ter mu priporočati, da večkrat tje zahaja, kjer čuje družega kaj, nego kvante in kletev. Postava izrečno veli, da ima šola dolžnost ne le poduka nego tudi dolžnost vzgoje. V šoli, kjer je otrok v svoji mladosti dan na dan navzoč, tam je pravo mesto, s katerega mu tekó dobrodejne, važne besede v mlado srce in vsak predmet šolskega poduka daje mnogo povoda do izpolnjevanja te častivredne naloge.

Učitelj, ki mu lepo pristuje, ter mora povse in povsod biti zrkalo čednosti, vzgled treznosti in dostojnosti, ki ima priliko, baviti se dolgo vrsto let z različnimi značaji svojih učencev, — učitelj, pravim, zamore v tem oziru neprecenljivo mnogo storiti in tako koristiti javnemu blagorju in domovini, katero mora ljubiti.

Opazovati pa je že tudi pri nas bilo, da se v šolski sobi tam pa tam čestokrat ne stori vse, kar bi se v tem storiti dalo. Tedaj pa mislim, da je bil sklep omenjenega zastopa vrlo na mestu, želeti mu je uspeha. Iv. G.

Gospodarske stvari.

Da zajci mladih sadunosnih dreves ne ogrizejo.

Veliko škodo napravijo zajci s tem, da jeseni, po zimi in v spomladi mlado sadunosno drevje ogrizejo. Posebno po drevesnicah se po zajčnem zobu na drevescih po stotine goldinarjev večasih škode napravi. Proti tej nevarnosti se mlado drevje navadno zavaruje po namaži, ki obstoji iz apna, kateremu se je nekaj kravjeka primešalo. Vendar pa je pri tem namazku nevarnost, da se v pozni jeseni ali odlušči ali pa lahko po nalivih odpere. Treba je toraj drevesca od časa do časa pregledati in z nova pomazati. Gotovo sredstvo zabraniti, da drevja zajci ne oglodajo, je slaninska kožica, s katero se drevje pomaže. Vendar pa ti namaži nekateri sadjerejci vgovarjajo češ, da se je bati, da se po nji sapne ljuknjice v drevesni koži tako zamažejo in zamašijo, da drevo preneha svoja potrebna delovanja, kakor jih življenje zahteva, redno opravljati in da tako celo drevo škodo trpi. Pa tudi še v drugem oziru slamnat zamotek ni kaj prida, ker je za drevo pretoplo in drevo omehkuži. Za najboljše varujoče sredstvo se priporoča smrekovo ali jelovo vejevje, s katerega je pa izličevje že večjidel pokapalo. Tak zamotek varuje drevo najhujšega mraza in vendar prepušča svetlobo in zrak, trpi več let in zahteva le sem pa tam kako majhno popravo. Pa tudi potroški za ta zamotek niso previsoki. Ako se drevesce pod zamotkom še z apnenim mlekom nekoliko pomaže, je to prav dobro, ker apno ne odganja le mrčesja vsake sorte, ampak preganja tudi mah in lisaje. „P. L.“

Sejmovi. 30. novembra: pri sv. Andražu v Slov. gor., v Svičini, Vržeji, Rogacu in na Bizeljskem; 4. decembra: na Gomilskem, v Konjicah, v Šmarji. Planini, na Zelenem travniku; 5. decembra: v Ljutomeru.

Dopisi.

Od sv. Lovrenca v puščavi. (Bralno društvo.) Imeniten je bil 15. dan novemb. letošnjega leta. Ta dan je namreč prvokrat slov. trobojnica slobodno zavihrala v naši okoličnici, ter je vsem dovolj jasno pričala, da tudi tukaj slov. rod še ni izmrl, temveč da se drami in vzbuja ter polagoma stopa na dan. Poleg slovenske zastave plapolala je cesarska v znamenje, da je Slovence bil in bode najzvestejši sin svojega cesarja. — Že pred leti so se naši nasprotniki oblastno širokoustili, da je ta kraj za Slovence izgubljen, da je zloglasna nemška kultura ljudstvo že toliko predelala, da je čut in ljubezen do sebe in svojega rodu izgubilo,